

MUŠKETÝŘI IV

ÚTĚK

MUŠKETÝŘI IV: ÚTĚK

Copyright © Joe Garcia, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-498-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-499-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-500-1 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Noc nad Moskvou byla těžká. Nehybná. Studená. Nad městem se vznášela nízká mračna. Jen občas mezi nimi prosvítal měsíc. Jeho bledé světlo dopadalo na vysokou cihlovou zeď psychiatrické nemocnice číslo jedna. Lidé v celém Sovětském svazu jí říkali jednoduše Kasčenko. Za touto zdí plynul čas jinak. Mnohem pomaleji než venku. Každý den vypadal stejně. Ráno nástup. Práce. Večeře. Večerka. A znovu od začátku.

Mohutné budovy nemocnice stály na stejném místě už mnoho desetiletí. Pamatovaly carské Rusko. Přečkaly revoluci. Viděly občanskou válku. Přestály druhou světovou válku. Teď sloužily novému režimu. Režimu, který se bál všeho neznámého. A především lidí, kteří přemýšleli jinak.

Omítka se z vysokých zdí odlupovala po velkých kusech. Pod ní vystupovaly tmavé cihly. V rozích se držela chladná vlhkost. V dlouhých chodbách byl cítit ostrý zápach chlorové dezinfekce. Mísil se se zatuchlinou. Se starým tabákovým kouřem. Také s vůní rozvařeného zelí z nemocniční kuchyně. Celá budova působila studeně. Nevídně. Jako by z ní už dávno zmizela naděje.

Vysoká klenutá okna chránily silné železné mříže. Byly čerstvě natřené černou barvou. V měsíčním světle se leskly jako mokrý kov. Za nimi se ve větru pomalu pohupovaly mohutné koruny starých topolů. Jejich větve šustily tak tiše, že připomínaly šeptání.

Každých několik minut projel po šterkové cestě vojenský gazík. Jeho motor hluboce zaburácel. Kulaté reflektory přejely po zdech hlavní budovy. Bílé kužely světla na okamžik ozářily okna, mříže i strážní věže. Pak se zase ztratily v husté tmě.

Na každém rohu stáli dva vojáci. Mlčky. Bez jediného pohybu. Samopaly drželi připravené na prsou. Zpod kožešinových čepic jim stoupala pára. Každý příchozí byl několikrát zkontrolován. Každý odcházející ještě důkladněji.

Kasčenko byla nemocnice jen podle názvu. Ve skutečnosti připomínala pevnost. Nebo přísně střežené vězení. Možná obojí zároveň. Někteří pacienti zde opravdu trpěli těžkými nemocemi mysli. Jiní sem přišli jen proto, že vyslovili zakázanou myšlenku. Napsali článek. Podepsali petici. Vyprávěli nevhodný vtip. Nebo prostě jen řekli nahlas něco, co režim nechtěl slyšet.

Ve druhém patře, na samém konci dlouhé chodby, se nacházel pokoj bez čísla. Na dveřích nebyla žádná cedulka. Jen silné polstrování a dva nové bezpečnostní zámky. Před dveřmi seděl ozbrojený příslušník KGB. Na kolenou měl samopal. Oči se mu únavou občas zavíraly. Stačilo však jediné zapraskání podlahy a byl okamžitě ve střehu.

Uvnitř stály čtyři kovové postele. Drátěné rošty nepříjemně vrzaly při každém pohybu. Uprostřed pokoje byl malý dřevěný stůl. Hrubě opracovaný. Odřený. Na jeho desce byla vyrytá desítka jmen. Některá už nešla přečíst. Jiná někdo přetřel šedou barvou. Stálo u zdi něco podobné skříni.

Ze stropu visela jediná žárovka. Na dlouhém zaprášeném kabelu. Slabě poblikávala. Její nažloutlé světlo dopadalo na oprýskané stěny. Vytvářelo dlouhé stíny. Ty se s každým záchvěvem světla nepatrně pohybovaly, jako by pokoj obýval ještě někdo další.

Okno bylo kvůli větrání pootevřené jen na několik centimetrů. Dovnitř pronikal studený noční vzduch. Těžké železné mříže vrhaly na dřevěnou podlahu pravidelné černé pruhy. Připomínaly stíny vězeňské cely.

Ryan Mercer ležel na zádech na své posteli s rukama složenýma pod hlavou a unaveně zíral do oprýskaného stropu, kde se pomalu odlupovala bílá malba. Dlouho mlčel, ale nakonec to nevydržel a v naprosté tichosti pokoje prudce a hlasitě zaklel.

„Do hajzlu už s celým tímhle zkurveným Ruskem,“ ulevil si Ryan a otočil hlavu ke stěně. „Já už tady z toho blázince fakt zešílím. Tohle přece není k žití. Kurva do piče, to není k žití!“

Nikdo z ostatních mu neodpověděl, a tak si Ryan jen hlasitě povzdechl a pokračoval dál v monologu.

„Co mlčíte volové? Kolik je to vlastně už měsíců, co nás sem zavřeli? Čtyři nebo snad pět? Já už v téhle vysrané hrobce úplně ztrácím přehled o čase.“

Jack Donovan se na vedlejší posteli s hlasitým vrznutím pružin převalil na bok a zamumlal: „Co ti pomůže nadávat. Mně už je to úplně jedno, kolik času uběhlo. Nejvíc mě sere, že tady ti parchanti mi nedají něco pořádného k pití, po čem by se člověk na chvíli otupil a na nic nemyslel.“

Ryan se na posteli prudce posadil a spustil nohy na chladnou podlahu.

„Jak mi to kurva může být jedno! Co to meleš za nesmysly? Já se s tímhle prostě odmítám smířit.“ Pak otočil svůj našťvaný pohled k protější posteli a zabodl oči do Ethana.

„Není nutné připomínat, kdo nás do téhle zkurvené díry dostal?“

Ethan Cole pomalu zvedl oči od tlusté technické knihy, kterou mu profesor Feoktistov minulé úterý tajně půjčil.

„Předpokládám, Ryane, že podle tvé obvyklé logiky za to můžu já.“

„No jasně, že ty vole, o tom vůbec nemusíš pochybovat,“ vyjel Ryan a nervózně vyskočil z postele, načež začal rázem přecházet sem a tam po úzkém pokoji jako zavřené zvíře v kleci.

„Kdybys tehdy u výslechu držel hubu a nehrál si na spasitele, už jsme mohli být s falešnými pasy dávno někde v bezpečí v Evropě a smát se jim.“

Ethan knihu s tichým klapnutím zavřel a položil si ji na kolena. „Opravdu si to myslíš, Ryane? Ty máš pocit, že by nás nechali jen tak odejít?“

„Jo, myslím. Určitě by to dopadlo lépe než tohle živoření.“

„A jak přesně bys to zařídil ty, smím-li se zeptat?“ pokračoval Ethan ledově klidným hlasem.

„Jednoduše, vole. Nevykládal bych těm sovětským generálům hned první den všechno, co vím o jejich raketách a tajných plánech. Až už vůbec bych těm kokotům nic nežvanil o rozpadlém Sovětském svazu. To byla největší pičovina.“

Ethan na něj upřel svůj chladný, pronikavý pohled. „Kdybych tehdy mlčel a hrál hloupého, neposlali by nás do žádné Evropy. Zastřelili by nás hned první noc u té betonové zdi na dvoře.“

Ryan bezmocně rozhodil rukama do prostoru. „To nemůžeš, vole vědět jistě, jsou to jen tvoje věčné konstrukce a teorie.“

„Vím to naprosto přesně, Ryane, protože tyhle lidi a jejich systém znám z historie mnohem lépe než ty. Feoktistov si odklad naší popravy vyhádal u nejvyššího vedení a zachránil nás právě proto, že jsem mu během deseti minut dokázal, že máme znalosti, které jejich program nutně potřebuje k přežití.“

Ryan si pohrdavě odfrkl a opřel se zády o chladný radiátor pod oknem. „Skvělé, takže jsi z nás udělal jejich soukromé mozkové centrum a tím jsi nás tady definitivně zazdil.“

„Naopak, Ryane. Tímhle krokem jsem nás udržel naživu.“

„A tohle má být jako nějaký život, vole? Sedíme zavření v blázinci pod dohledem samopalů.“

„Pořád je to život, a ve srovnání s popravčí četou je to jednoznačná výhra. Neboj se, mám plán, jak se odtud dostat,“ uzavřel Ethan debatu a znovu otevřel knihu.

Ryan se nuceně zasmál, ale byl to jen krátký, unavený smích bez špetky skutečné radosti. „Tvoje plány ne vždy vycházejí, vole. Víš, co mě na tom celém divadle sere ze všeho nejvíc?“

„Povídej, rád si to poslechnu.“

„Sere mě to, že každý boží den makáme v té jejich fabrice jako černí otroci. Navrhujeme jim lepší motory, stavíme jim kosmickou loď, a večer nás za odměnu zase zamknou sem mezi skutečné cvoky. A druhý den ráno nanovo.“

„Pořád je to pro nás všechny mnohem lepší alternativa než sibiřský gulag a těžba uranu,“ poznamenal Ethan bez zvednutí očí od textu.

Ryan se uprostřed pokoje zastavil a zlostně zatnul pěsti. „Ty máš vole, prostě na všechno připravenou hned odpověď, že jo?“

„To ne, ale snažím se na rozdíl od tebe nepropadat panice.“

„Ale vždycky se tak tváříš, jako bys měl patent na rozum.“

„Jen se snažím v rámci možností logicky přemýšlet a udržet nás v bezpečí.“

Ryan smutně zavrtěl hlavou a jeho vztek z něj najednou vyprchal, zbyla jen čistá apatie.

„Já už ale nechci logicky přemýšlet, Ethane. Už na to nemám, vole sílu.“ Podíval se znovu skrze mříže na temné nebe. „Já chci prostě jenom domů, k normálnímu životu.“

V pokoji náhle nastalo těžké, nepříjemné ticho, které jako by všem přítomným sedlo na prsa. Každý z nich totiž v hloubi duše moc dobře věděl, že svůj skutečný domov možná už nikdy v životě neuvidí.

Na vedlejší posteli celou dobu tiše klečel kněz Gabriel Walsh, v rukou pevně svíral svůj dřevěný růženec a tichým, monotónním hlasem odříkával modlitbu.

„Pane, dej nám sílu vydržet tento dnešní den stejně statečně jako všechny ty předchozí,“ šeptal Gabriel se zavřenýma očima.

„Ochraňuj naši mysl před všudypřítomnou nenávistí, před ničivým zoufalstvím i před slepým hněvem. Dej nám moudrost, abychom v tomhle marastu neztratili sami sebe, i když jsme uvězněni mezi zdmi, které nám nejsou a nikdy nebudou domovem.“

Ryan se na něj unaveně podíval a zuřivě se zeptal: „Jak můžeš vole, po tom všem, co nás potkalo, ještě pořád věřit v Boha?“

Gabriel pomalu otevřel oči a podíval se na něj s naprostým klidem. „Ano, Ryane, věřím.“

„Opravdu? I po tom všem ponížení a věznění?“

„Právě proto, můj synu. V takových chvílích je víra to jediné, co člověku zůstane, když mu vezmou všechno ostatní.“

Ryan si s povzdechem sedl zpátky na svou postel a zadíval se na své boty.

„Já bych takovou neoblomnou víru chtěl mít taky, ale mně to prostě nejde.“

„Víra přece není nějaká zásluha nebo odměna, kterou dostaneš za dobré chování, Ryane,“ vysvětlil mu kněz mírně.

„A co to tedy je, když ne dar?“

„Je to vědomé rozhodnutí, které musíš udělat sám v sobě, bez ohledu na okolnosti.“

Jack se z postele ozval slabým, chraplavým hlasem: „Kdyby to bylo na mně, já bych se v tuhle chvíli bez váhání modlil pro pořádnou lahev skotské whisky.“

Ryan se poprvé za celý večer slabě pousmál. „No ne, poser mě! Náš slavný mrtvý se probral k životu.“

Jack se namáhavě posadil a opřel se o pelest postele, přičemž v jeho bledé tváři byla vidět nezdravá únava.

„Já už si totiž v téhle zemi ani nepamatuju, jak vlastně chutná alkohol.“

Na chvíli se odmlčel a sklopil oči k podlaze, jako by se styděl za to, co hned vzápětí dodá. „Minulý týden jsem to už prostě psychicky nevydržel, chlapi.“

V pokoji nikdo nic neříkal, všichni jen napjatě čekali, co z něj vypadne.

„Když jsme uklízeli ten zadní trakt skladu u montážní haly, našel jsem ve skříni starou tmavou láhev,“ pokračoval Jack a Ethan v tu chvíli přesně věděl, co bude následovat.

„Byla bez etikety a já blbec si naivně myslel, že tam mají schovanou vodku na horší časy.“

Jack se hořce usmál, ale v očích měl jen chlad. „Samozřejmě to vodka nebyla, i když to lihem vonělo,“ dodal po krátké pauze.

Ryan zvědavě zvedl obočí. „Cos to proboha vypil, vole?“

„Byl to čistý technický líh, který tam kluci měli na čištění a odmašťování součástek.“

V místnosti znovu zavládlo hrobové ticho, které přerušovalo jen vzdálené houkání sovětské sirény.

„A co víc, byl naprosto neředitelný,“ zašeptal Jack.

Ryan nevěřícně a šokovaně zakroutil hlavou. „Ty ses dobrovolně napil čistého technického lihu? Copak jsi úplně ztratil pud sebezáchovy, vole? Jak si to vůbec mohl přežít?“

Jack pomalu, odevzdaně přikývl. „První lok páčil v krku jako tekutý oheň, úplně mi to vyrazilo dech z plic.“

Znovu se odmlčel, jako by tu strašnou chuť znovu cítil na jazyku. „Ten druhý lok jsem už skoro nedokázal ani polknout, jak se mi stáhl jícen.“

„To snad není možné, že ses ještě po druhé napil, vole! A co bylo pak? Jak ti bylo?“ vyzvídal Ryan dál.

„Pak jsem si myslel, že nastala moje poslední hodina a že tam na místě umřu,“ položil si Jack třesoucí se ruku na žaludek.

„Pálilo mě úplně všechno uvnitř těla, od krku až po žaludek. Zvracel jsem za tou boudou skoro celou noc a druhý den jsem měl hlavu v takovém stavu, jako by mi do ní někdo zevnitř bušil těžkým kovářským kladivem.“

Ryan s despektem hvízdal. „Ty jsi fakt nefalšovaný magor, vole. Takhle hazardovat se zdravím v ruském blázinci.“

Jack se smutně podíval z okna. „Ne, Ryane, nejsem magor. Jsem jenom obyčejný, zoufalý alkoholik, který má absták.“

Pak se dlouze zadíval do stropu a dodal: „Nikomu na světě bych tenhle stav nepřál, je to čisté peklo.“

Pokoj znovu zaplnilo těžké ticho. Jen někde daleko na chodbě náhle kovově zazvonily těžké klíče dozorce a vzápětí se ozvaly pomalé, těžké kroky blížící se k jejich dveřím. Všichni čtyři muži v tu ránu instinktivně zmlkli, ulehli zpět na svá lůžka a předstírali hluboký spánek.

Druhá kapitola

Ranní mlha se pomalu převalovala nad vysokými betonovými zdmi psychiatrické nemocnice číslo jedna. Celý areál zahalovala do husté šedé clony. Budovy vypadaly ještě ponuřeji než obvykle. Jako by se z nich přes noc vytratila i poslední stopa života.

Vysoké topoly podél plotu stály bez jediného pohybu. Ani lístek se nezachvěl. Větve byly pokryté těžkými kapkami rosy. Voda pomalu stékala po rezavém ostnatém drátu. Občas některá kapka dopadla na tvrdou zem. V tichu ranního dvora znělo její cinknutí téměř nepřírozeně hlasitě.

Na strážních věžích postávali vojáci. Zachumlaní v těžkých soukenných kabátech. Na hlavách měli kožešinové čepice. V rukou pevně svírali samopaly Kalašnikov. Unaveně přecházeli z jednoho konce plošiny na druhý. Každou chvíli se zastavili a dlouhým pohledem přejeli celý areál. Nikdo jim nesměl uniknout.

Uvnitř nemocnice se pomalu probouzel další den. Den stejný jako všechny předchozí. Den plný rozkazů, zamčených dveří a nekonečného čekání. Mnozí pacienti už dávno zapomněli, jaké bylo žít za zdmi Kasčenka. Někteří přišli i o vlastní jména. V kartotékách z nich zůstala jen čísla a složky.

Na betonovém dvoře stál připravený starý zelený autobus značky KavZ. Motor už několik minut běžel na volnoběh. Pravidelně duněl. Občas zakašlal a na okamžik vynechal. Z výfuku se valily chomáče černého kouře. Ve studeném vzduchu byl cítit štiplavý zápach nespálené nafty a oleje.

Boční okna autobusu chránily silné železné mříže. Na mnoha místech už byla barva oprýskaná. Pod ní se objevovala rez. Dveře vrzaly při každém otevření. Celé vozidlo působilo spíš jako transportní vůz pro vězně než jako obyčejný autobus.

U zadního kola stáli čtyři muži. Na sobě měli hrubé šedé pracovní kombinézy. Tvrdá látka je nepříjemně škrábala na krku i zápěstích. Na nohou měli těžké pracovní boty. Nikdo z nich nemluvil. Jen čekali na další rozkaz.

Kolem nich postávali tři ozbrojení dozorci. Samopaly drželi připravené na prsou. Prsty měli položené těsně vedle spouští. Každý pohyb pečlivě sledovali. Dobře věděli, že tihle čtyři nejsou obyčejní pacienti. Byli to muži, kvůli kterým přijížděli vysocí důstojníci z Moskvy. Muži, které profesor

Feoktistov označoval za nepostradatelné. A právě proto nad nimi bděla mnohem přísnější ostraha než nad kýmkoli jiným v celé nemocnici.

Jack Donovan se nervózně poškrábal na neholené tváři, na níž se už rýsovalo několikadenní strniště, a s hlasitým plivnutím na zem prolomil ticho.

„Já se z toho jednou poseru. Kdyby mi dali aspoň panáka, jednoho jediného... Kurva vodka tady teče proudem, ale nedají mi ani lok.“

Ryan Mercer, stojící hned vedle něj, těžce vydechl a protočil oči k zatažené obloze.

„Drž už hubu, Jacku,“ sykl Ryan potichu, „celé dny neposloucháme nic jiného než tvoje skuhrání kvůli chlastu, už mi je z toho vážně zle, vole.“

Jack se prudce otočil, až mu boty zaskřípaly na štětku. „Jo, už ti je z toho zle?! A mi je zase zle z toho, jak si každou noc honíš péro.“

Ryan si jen pohrdavě odfrkl a z úst mu vyrazil obláček páry. „To je moje věc, vole. A nemůže se mi nikdo divit. Skoro půl roku bez ženské. Kdyby sem pustili, aspoň zdravotní sestry bez těch jejich strašidelných bílých obřích plášťů a pokrývek hlavy, aspoň by bylo na co koukat. Takhle všechny vypadají jako chodící stany.“

O kousek dál stál kněz Gabriel Walsh se sklopenou hlavou. V hluboké kapse kombinézy se jeho prsty skrytě hýbaly, jak tiše svíral dřevěný růženec. Jeho korálky měl již zcela ohlazené od neustálého modlení.

„Pane, dej nám sílu přežít další den, nic víc nežádám,“ šeptal Gabriel, zatímco se mu rty sotva hýbaly.

Ryan jeho slova zaslechl a hořce se uchechl: „Bůh je daleko, vole. Jestli nás odsud zachrání někdo, tak jedině Ethan, což sám řekl. Podívej se na něj.“

Kapitán Ethan Cole však stál naprosto nehnutě, jako vytesaný z kamene, a s očima upřenýma na masivní železná vrata hlavní brány, neříkal vůbec nic. Neustále popichování Ryana bral s rezervou.

Z dálky se ozvalo tlumené zatroubení a vrata se s těžkým skřípěním začala pomalu otevírat, aby do dvora propustila černou vládní limuzínu Volha GAZ-21. Pneumatiky vozu tiše zašustily na mokrém asfaltu. Auto zastavilo těsně před autobusem a ze zadních dveří vystoupil profesor Konstantin Feoktistov. Jeho elegantní vlněný kabát a šedý klobouk ostře kontrastovaly s vězeňskými montérkami přítomných mužů.

Feoktistov měl přísnou tvář protkanou hlubokými vráskami, ale jeho oči byly neobyčejně živé. V noci znovu téměř nespál, protože se mu v hlavě neustále honily složité rovnice a konstrukční výpočty budoucí kosmické lodi Sojuz.

Profesor přistoupil k eskortě a s tichou autoritou pokynul veliteli: „Ty čtyři dnes jedou se mnou.“

Velitel stráže zasalutoval, paty mu klaply o sebe a autobus se po nastoupení vězňů pomalu rozjel vstříc dlouhé cestě.

Cesta z Moskvy do Kujbyševa byla dlouhá. Zdála se nekonečná. Starý autobus poskakoval po rozbitých silnicích. Kovová karoserie při každém výmolu hlasitě zaskřípala. Sedadla vrzala. Okna se chvěla v rámech. Celé vozidlo se otřásalo tak silně, že bylo těžké na chvíli usnout.

Uvnitř panovalo dusno. Ve vzduchu se držel zápach staré koženky. Mísil se s laciným tabákem, naftou a vlhkostí. Malými pootevřenými okénky pronikal dovnitř jen studený ranní vzduch. Mříže na oknech vrhaly na podlahu tmavé pruhy.

Lidé, kteří autobus míjeli, neměli nejmenší tušení, kdo sedí uvnitř. Zvenčí vypadal jako obyčejný transport pacientů z psychiatrické léčebny. Tak zněla i oficiální verze. Pravda však byla úplně jiná. Čtyři muži sedící uvnitř představovali jedno z nejstřeženějších tajemství celého Sovětského svazu.

Cesta ubíhala pomalu. Za okny se střídaly vesnice, pole i nekonečné březové lesy. Občas autobus minul nákladní vůz nebo vojenskou kolonu. Nikdo si ho nevšímal. Přesně tak to mělo být.

Po několika hodinách konečně dorazili do Kujbyševa.

Za vysokým plotem se rozprostíral Letecký závod číslo jedna. Už z dálky bylo slyšet jeho nepřetržité dunění. Celý areál připomínal obrovský živý organismus, který nikdy nespal. Z vysokých komínů stoupal kouř. Nad halami se vznášela slabá mlha smíšená s průmyslovým prachem.

Po vystoupení z autobusu je ovanul teplý vzduch plný kovového pachu. Bylo v něm cítit mazivo. Motorový olej. Rozžhavené železo. Také štiplavý kouř ze svařování. Každou chvíli někde vyšlehl proud jisker. Na betonovou podlahu dopadaly jako drobné ohnivé hvězdy.

Z útrob továrny se ozývalo pravidelné dunění těžkých lisů. Kov narážel do kovu. Obrovské mostové jeřáby se pomalu pohybovaly pod stropem. Na silných lanech převážely lesklé části raketových stupňů. Každý jejich pohyb doprovázelo hlasité skřípění kol a hluboké hučení elektromotorů.

Profesor Konstantin Feoktistov čekal u vstupu do hlavní výrobní haly. Měl na sobě bílý plášť a pod paží nesl složku plnou výkresů. Když spatřil mušketýry, jen krátce přikývl.

„Pojďte za mnou.“

Nikdo nic nenamítal.

Prošli dlouhou chodbou. Podlahu pokrýval zelený nátěr, na mnoha místech odřený od tisíců bot. Bílé stěny zdobily bezpečnostní plakáty a portréty sovětských kosmonautů. Ze stropu visely dlouhé zářivky, které vydávaly studené bzučivé světlo.

Na konci chodby otevřel Feoktistov těžké protipožární dveře.

Za nimi se rozprostírala hlavní montážní hala.

Hluk byl stále silný, ale přece jen snesitelnější. Zde se nesestavovaly raketové motory, ale kabiny pro budoucí posádky. Na montážních stojanech stály kulaté návratové moduly. Jejich kovový povrch se leskl pod světly haly. Kolem nich pracovali desítky techniků v modrých kombinézách. Každý měl přesně určený úkol. Každý pohyb byl součástí obrovského stroje, který měl Sovětský svaz dovést až ke hvězdám.

Feoktistov se zastavil před rozestavěnou kulovitou kapslí usazenou na ocelových podpěrách, z jejíchž útrob trčely složité svazky barevných drátů, a dlouhou chvíli ji jen mlčky pozoroval s rukama složenýma za zády.

„Víš, Ethane,“ pronesl profesor tiše, až se jeho hlas téměř ztrácel v šumu haly, „když jsem tehdy sledoval start Jurije Gagarina, měl jsem zvláštní pocit, že lidstvo konečně překročilo svůj stín a dokázalo nemožné.“

Ethan se podíval na jeho profil a klidně přikývl: „To chápu, byl to velký den.“

Profesor udělal krok vpřed, přešel dlaní po chladném kovovém plášti kabiny a hrdě dodal: „Byl to první člověk ve vesmíru a navždy jím zůstane.“

Ethan se na něj podíval a s ledovým klidem řekl: „Nebyl první.“

Feoktistov se prudce zarazil, jeho ruka zůstala viset na kovu a otočil se zpět k Ethanovi s výrazem, že musel špatně slyšet. „Prosím?“

„Nebyl první,“ zopakoval Ethan bez sebemenšího zaváhání.

Profesor se nuceně usmál a mávnul rukou: „Ach tak, tohle už jsem slyšel mnohokrát. Západní novináři podobné historky milují a omílají je pořád dokola.“

Ethan ho však chladně přerušil: „Já ale nemluvím o novinářích, profesore. Mluvím o lidech, kteří tam skutečně letěli ještě před ním.“

Feoktistov si povzdechl a pokrčil rameny: „Neexistuje jediný důkaz, Ethane, nic takového se prostě nestalo.“

Ethan však pokračoval dál, jako by si nevšímal profesorova rostoucího podráždění. „Více lidí zemřelo při tajných letech ještě před Gagarinem a vy to moc dobře víte.“

Profesor rozhodně zavrtěl hlavou a v hlase se mu objevil náznak hněvu. „To jsou jen konspirační teorie a výmysly nepřátelské propagandy.“

Ethan přesto klidně pokračoval: „Vím, že Valentin Bondarenko zemřel, když uhořel při požáru v čistě kyslíkové atmosféře tlakové komory.“

Profesor na vteřinu zaváhal, než pomalu přikývl: „Ano, to je pravda, byla to tragická nehoda, kterou nepopírám. Nikdy ale neletěl do vesmíru, zemřel na zemi. A co má být?“

„A co Vladimir Iljušin?“ zeptal se Ethan.

Feoktistov se hořce pousmál: „Další západní legenda. Iljušin je slavný pilot, nic víc.“

Ethan však trval na svém: „Obletěl Zemi, ale jeho loď měla poruchu a on musel tvrdě přistát v Číně, kde byl zraněný, a proto jste celou misi utajili.“

Profesor se zastavil tak prudce, až kolem procházející dělník s těžkou bednou náradí musel uskočit stranou a překvapeně se po nich ohlédnout, než rychle zmizel v chodbě.

„Ne,“ řekl Feoktistov ostře, „to je lež.“

Ethan však bez emocí dodal: „Italští bratři Judica-Cordiglia zachytili radiové signály, nahráli nouzové volání, tlukot srdce a zvuky umírajících kosmonautů na oběžné dráze.“

„Ne!“ zařval profesor a jeho hlas zazněl halou jako výstřel.

„Chcete tvrdit, že si ty nahrávky vymysleli a že ti chlapci lžou?“ zeptal se Ethan.

„Ano! Celá ta historka vznikla z novinářských dohadů a nikdy nebyla potvrzena, jsou to jen nebezpečné bludy,“ dýchal těžce Feoktistov.

Ethan několik vteřin mlčel a sledoval lidi procházející kolem, jejichž pozornost spolehlivě maskoval hluk strojů. Pak se podíval profesorovi přímo do očí a jeho pohled byl chladný jako led.

„Dobře, jak myslíte.“

Feoktistov si úlevně oddechl a chtěl se otočit zpět ke kabině, když Ethan dodal: „Ale jedno vím jistě. Vladimir Komarov.“

Profesor pomalu a těžce přikývl, jeho tvář okamžitě zvážněla. „Sojuz 1,“ zamumlal profesor.

„Duben 1967,“ doplnil Ethan přesné datum.

„Ano, zahynul při návratu, když mu selhaly padáky a on narazil do země v plné rychlosti,“ připustil Feoktistov s povzdechem, „to byla obrovská tragédie pro náš program.“

Ethan udělal krok blíž, sklonil se k jeho uchu a tiše zašeptal: „A letos nezůstane poslední.“

Feoktistov okamžitě zpozorněl a celé jeho tělo se napjalo šokem. „Jak to myslíš?“ zeptal se profesor ostře.

„Ještě letos zemřou tři další vaši kosmonauti,“ řekl Ethan naprosto bezcitně.

Profesorovi v tu vteřinu ztuhla tvář a rty se mu stáhly do úzké linie: „Kdo?“ vyrazil ze sebe.

„Posádka Sojuzu 11,“ odpověděl Ethan. V hale jako by pro ně dva v tu chvíli utichly všechny svařovací hořáky i dunění lisů.

„Georgij Dobrovolskij,“ vyslovil Ethan první jméno a profesor viditelně zbledl, jeho kůže dostala nezdravý, popelavý odstín. „Vladislav Volkov,“

pokračoval Ethan, zatímco Feoktistov jen naprázdno polkl a nebyl schopen slova. „A Viktor Pacajev,“ dokončil Ethan.

Profesor na něj hleděl s výrazem čistého děsu, jako člověk, kterému se právě před očima rozpadl celý jeho dosavadní svět. Ta tři jména Feoktistov moc dobře znal, byli to muži vybraní pro příští přísně tajné mise, ale v tuto chvíli je nemohl znát nikdo mimo nejužší kruh sovětského kosmického programu. A už vůbec ne cizinec, muž, který měl být podle všech oficiálních dokumentů jen obyčejným bláznem a neexistujícím člověkem z neznámé země.

Profesor Konstantin Feoktistov zůstal stát uprostřed obrovské montážní haly. Ani se nepohnul. Jako by ho Ethanova slova přimrazila k betonové podlaze.

Nad jejich hlavami se tyčila rozestavěná kosmická loď. Její kovová konstrukce sahala téměř ke stropu. Pod silnými lampami se leskly ocelové nosníky. Celá stavba připomínala chladnou katedrálu nového věku. Katedrálu, ve které se nemodlili kněží, ale inženýři.

Hala žila vlastním životem. Ze všech stran se ozývalo dunění těžkých lisů. Kovová kladiwa pravidelně narážela do ocelových plátů. Svařovací hořáky hlasitě syčely. Do vzduchu létaly spršky jasných jisker. Nad hlavami pomalu přejížděly mostové jeřáby. Na silných lanech nesly několik tun těžké díly rakety. Jejich kola hlasitě skřípala po ocelových kolejkách.

Vzduch byl těžký. Byl cítit motorovým olejem. Rozžhaveným železem. Také kouřem ze svařování a čerstvou barvou. Každý nádech štípal v nose.

Přesto měl Feoktistov zvláštní pocit. Jako by všechn ten hluk náhle zmizel. Jako by kolem něj zavládlo naprosté ticho. Slyšel jen vlastní dech. A rychlý tlukot srdce.

Pomalů se podíval Ethanovi do očí. Hledal v nich pochybnosti. Nejistotu. Strach. Nebo alespoň náznak toho, že si všechno vymyslel.

Nenašel nic.